



ოკანის გაღმიღან მიღვაული სარათავის ვოლფრამ როდუსივი

ცისანა ჯანაშილი:
ავტორორჩები

თბილისი, იერუსალიმი, ნიუ-იორკი... სამ დიდ ქალაქში იზარდა და ჩამოყალიბდა პირველი და სულიო ამაღლებული მხატვარი ქალი, მხატვრის ახული ცისანა ჯანაშილი. თავის ხანუქარ სამზობლივ მინიჭილი თვლის ბუნებრივია: აქ აიღა ცენტრი, აქ ჩაგონა, ახტაში მაშაბ მოამავრე ერის ხევარული.

ახლახნ ნიუ-იორკიდან შივილე შიხი უცამდე სურათის უერადი რეპროდუქცია, ორ გულთბილ წერილთან ერთა: ერთ ცისანა ხელითა დაწერილი, მეორე გამამისი აღმზრდელის და ოჯახის ახლო მეგონის, პროფესიონალის დანიელოვის ხელით.

როცა ჯანაშილები იერუსალიმში გადასახლდნენ, ცისანას ხამხატვრო ხანუქალებელი ახალ დამთავრებული ქქონდა, ბრა მიხეილმა დამირეკა: ჩემს ქალაშილებ, გატაცებულ ქითხვებს, ხადიპლომი შრომად თქვენი პორტრეტის დახმატა სურს და თუ შეიძლება, უნდა გეწვოთო? მაღლის მეტი რა მეტქედა! მაშინ გავცეცი მის პირველ ნამუშევრებაც, მაშინ სურათებით და ხელმძღვანელობით რომ ხატავდა.

ავტორისტრეტში აინშტაინს პორტრეტის ფონზე (1990) — ესა კლასიკურ ხტილში შესრულებული უაქაზი ნამუშევარი. შლაპიან მშვენიერ ქალიშილებ აბრეშუმის თხი შუბლები და მხრებზე ეცინება, ცართო ზარდობის განცემების უკან კუნძული, მომარტინის განცემების უკან გამოიკვლეული შედეგებით შეწუხებული კატასტროფის მოლადნით გაორინებულ შეცნერების თოთქოს განხრის გამაუარების მომარტინის უკან მხარეს ცისანას წარწერა: „სურათზე მუშაობის წინ... აინშტაინის თვალი გაცყორებს შეწუოთბული თანამდრივე სამყაროს, რომელიც დალუკის საშიროების წინაშე დგას. სასორვად... ცისანა ჯანაშილისაგან. ნიუ-იორკი.“

არანაკლებ ტრაგიული და ძნელად ახანნელ სურათია ირი წლის მოგვანებით შესრულებული სცენა: ცეცხლოვან ფონზე ფართო ნაბიჭილი მოძიების შიშველი პირებით უდინიანი, რომელიც თოთქოს კლანიდან განუდევნიათ და სახორციელების ნიშნად ხახე ხელებით დაუფარავია, თერთო გრძულია თმითა და ცალი გადმოკარელული თვალით. რომელშიაც ელდა ჩაქონილი: ის კაცობრიბას განცემების თავისი გამოგონების გაუთვალისწინებელი შედეგებით შეწუხებული კატასტროფის მოლადნით გაორინებულ შეცნერების თოთქოს განხრის გამაუარების მომარტინის უკან მხარეს ცისანას წარწერა: „სურათზე მუშაობის წინ... აინშტაინის თვალი გაცყორებს შეწუოთბული თანამდრივე სამყაროს, რომელიც დალუკის საშიროების წინაშე დგას. სასორვად... ცისანა ჯანაშილისაგან. ნიუ-იორკი. 1990“.

არანაკლებ ტრაგიული და ძნელად ახანნელ სურათია ირი წლის მოგვანებით შესრულებული სცენა: ცეცხლოვან ფონზე ფართო ნაბიჭილი მოძიების შიშველი პირებით უდინიანი, რომელიც თოთქოს კლანიდან განუდევნიათ და სახორციელების ნიშნად ხახე ხელებით დაუფარავია, თერთო გრძულია თმითა და ცალი გადმოკარელული თვალით. რომელშიაც ელდა ჩაქონილი: ის კაცობრიბას განცემების თავისი გამოგონების გაუთვალისწინებელი შედეგებით შეწუხებული კატასტროფის მოლადნით გაორინებულ შეცნერების თოთქოს განხრის გამაუარების მომარტინის უკან მხარეს ცისანას წარწერა: „სურათზე მუშაობის წინ... აინშტაინის თვალი გაცყორებს შეწუოთბული თანამდრივე სამყაროს, რომელიც დალუკის საშიროების წინაშე დგას. სასორვად... ცისანა ჯანაშილისაგან“ (1990). მაღლა აღმართული ხელი ციურ გბის გვაჩვენებს, მიწინების კი განასახიერებს აინშტაინი. ან იქნებ მხატვარს ხევა გააჩირება აქვ?

ერთ-ერთ ავტორორტრეტში ცეცხლის ფონზე დგას სევდიანი ქალი-შეკარი საშიბობითა შესრულებული სცენა: ცეცხლოვან ფონზე ფართო ნაბიჭილი მოძიების შიშველი პირების უკან მხარეს რომ იყოთხება: „ბ-ნო... სიტყვით ვერ გამოვგატავ ჩემს გრძინობას სიყვარულისას თქვენს მიმართ და გულს ტყიელს, რაც მე ცალკედამ განმაცირევინა... იმედი მაქს, ჩემი აეტანორტრეტი განაგრძობს თქვენთან საუბროს. იმასაც ვფიქრობ. რომ ჩემი ადევი რამ მაქს სათქმელი და მშობლივ ფუნქცით ვერ გამოვხატავ გულისინებას, — საქართველოს სიყვარულით ერთად მაღლობ მამსათან მეგობრობისათვის, მარალიულ ერთგულებისათვის ჩვენი და ჩვენი ტანკული ხალისადმი. ცისანა ჯანაშილი. ნიუ-იორკი. 1990.“

ცისანას ხაჩუქარს მორის დანიელოვის წერილიც ახლდა: „ვიცი წინა-აღმდგანიბითა სასეს თვეები ბირთლა თავისი უფლებასათვის, მაგრამ საბაც არაა ბრძოლა, იქ არა შემოქმედება. ვიცით, როგორც იმღვის ნიშების ქართველი გრი თავისი დამსახურებული ათასწლოვანი თავის სუფლების აღდომისას გამოისახოვთვის. ესა კალანგან გზა. რომ ახვდე მშვერალზე, უნდა განიცალო, იტანგო და ცრემლები ღვარო. ცრემლი მწერა-ლებს ახლებს, შეუძლებობა იმარჯებს. როგორ მწყურია ერთიან ვისედეთ და ვისაუბროთ, მაგრამ სადაურსა სადა გადასაცირის ეს ქრიშელი-ინგრება. საქართველოს დედამიწის და დავბერ-დი, დღეს ამერიკაში ვარ, მაგრამ დიდი ისტორიული სატემპელი და მშობლივ ფუნქცით ვერ გამოვხატავ გულისინებას, — საქართველოს სიყვარულით ერთად მაღლობ მამსათან მეგობრობისათვის, მარალიულ ერთგულებისათვის ჩვენი ჩვენი და ჩვენი ტანკული ხალისადმი. ცისანა ჯანაშილი. ნიუ-იორკი. 1990.“

ცისანა მორის დანიელოვის წერილიც ახლდა: „ვიცი წინა-აღმდგანიბითა სასეს თვეები ბირთლა თავისი უფლებასათვის, მაგრამ საბაც არაა ბრძოლა, იქ არა შემოქმედება. ვიცით, როგორც იმღვის ნიშების ქართველი გრი თავისი დამსახურებული ათასწლოვანი თავის სუფლების აღდომისას გამოისახოვთვის. ესა კალანგან გზა. რომ ახვდე მშვერალზე, უნდა განიცალო, იტანგო და ცრემლები ღვარო. ცრემლი მწერა-ლებს ახლებს, შეუძლებობა იმარჯებს. როგორ მწყურია ერთიან ვისედეთ და ვისაუბროთ, მაგრამ სადაურსა სადა გადასაცირის ეს ქრიშელი-ინგრება. საქართველოს დედამიწის და დავბერ-დი, დღეს ამერიკაში ვარ, მაგრამ დიდი ისტორიული სატემპელი და მშობლივ ფუნქცით ვერ გამოვხატავ გულისინებას, — საქართველოს სიყვარულით ერთად მაღლობ მამსათან მეგობრობისათვის, მარალიულ ერთგულებისათვის ჩვენი ჩვენი და ჩვენი ტანკული ხალისადმი. ცისანა ჯანაშილი. ნიუ-იორკი. 1990.“



